

afholder Regeringen Udgifter, som ikke have Hjemmel hverken i Finansloven, paa en Tillægsbevillingslov eller paa en midlertidig Bevillingslov. Jeg skal som Eksempel paa saadanne foreløbige Love nævne Loven af 1ste September 1892 angaaende Foranstaltninger mod Indførelse af asiatick Kolera. Det var den Gang nødvendigt at gribe til vidtrækkende Foranstaltninger for at sikre os mod Smitte over Landgrænsen, og en saadan Foranstaltning medførte Udgifter. Der kan jeg da ikke se, at der vil være Hjemmel til at gøre det, saafremt man vil forstaa disse Ord; her er Tale om, som jeg mener, de maa forstaas, naar de skulle gøre Gavn. Endelig skal jeg nævne, hvad der staar i nogen Forbindelse hermed, den Praksis, som jo er anerkendt, at Regeringen paa sit Ansvar kan afholde Udgifter paa forventet Tillægsbevilling. Vilde man lade denne Praksis blive bestaaende, efter at man har fastslaaet en Regel som den, her er nævnt, vilde i hvert Tilfælde denne Praksis blive af et højst besynderligt Indhold. Som sagt, jeg tror, at en saadan Regel som den, der her er givet, vil i det hele taget føre til store Forandringer i vor administrative Praksis, og den vil vistnok lede til saadanne Vanskeligheder, at det ikke vil kunne gaa. — Men endelig er der en Ting, som jeg maa nævne, og det er den, at man i dette Forslag ikke har taget Sigte paa den Eventualitet, jeg tillod mig nærmere at omtale i Foraaret, og som jeg derfor kun ganske løst skal berøre nu, at Forholdet kunde komme til at foreligge saaledes, at det blev aldeles nødvendigt at søge ekstraordinær Finanslovshjemmel. Jeg omtalte som sagt dette Forhold udførligt i Foraaret og skal kun henpege paa det Tilfælde, at et nyt Ministerium tiltraadte den 1ste April, uden at der paa den Tid forelaa en Finanslov. Det vilde da være umuligt, eller det vilde kunne være umuligt for dette Ministerium at tilvejebringe den fornødne Finanslovshjemmel, og det vilde ikke have anden Vej at gaa end gennem ekstraordinære Foranstaltninger, og disse omtales slet ikke her i Forslaget. Ogsaa her vilde man komme til at gøre en Undtagelse fra den Regel, der er opstillet.

Det vil heraf fremgaa, at jeg ikke finder det foreliggende Forslag fyldestgørende. Jeg tror, der hæfter saa store Mangler derved, at naar man skal gaa den Vej, som Forslaget angiver, maa man i alt Fald søge at gøre de Regler, man opstiller, fuldstændige, saaledes at man ikke gør Skade

ved dem. Imidlertid, jeg skal erkende, at det er let nok at kritisere, og vil man da rette det Spørgsmaal til mig, om jeg kan sætte noget bedre i Stedet, maa jeg dertil svare: Det tror jeg ikke, jeg kan. Det er, gentager jeg, et meget vanskeligt Emne, man tager op her, og jeg tror navnlig for Tiden ikke heller, at denne Side af Sagen vil kunne søges løst med nogen Nytte. Saaledes stiller det sig i alt Fald for mig. Andre kunne have et andet Syn paa Tingene, men jeg tror, at der skal en vis Stemning til at bære denne Sag frem, for at man kan naa til Bestemmelser, der ere tilfredsstillende, og som navnlig ere tilfredsstillende, uagtet de have deres Mangler. Thi at man ikke naar til noget fuldkomment her, er sikkert, men man kan jo ogsaa blive enig om det mangelfulde, naar der er Stemning for det. Det tror jeg nu ikke, der paa nogen Maade vil være i Øjeblikket, og derfor tror jeg ikke, at man vil kunne komme frem ad denne Vej.

Saaledes ser jeg altsaa paa Sagen, og skal jeg kort sammenfatte mit Svar paa det Spørgsmaal, der egentlig er rettet til mig gennem Fremsættelsen af dette Lovforslag, vil det blive det, at jeg meget kunde ønske, at man kunde finde en Løsning, hvorefter Forfatningen selv anviste Vejen til, at Tingene altid maatte blive enige om Finansloven, men at jeg ikke tror, at Tidspunktet er kommet til at tage denne Opgave op, lige saa lidt som jeg tror, at Tiden er til at løse den delvis, saaledes som Tilfældet er her ved dette Forslag. Imidlertid, hvis man fra anden Side mener, at denne Vej er mere farbar, end jeg antager, og det er Mening, at Forslaget gaar til videre Behandling, skal jeg ogsaa være villig til at deltage i Forhandlingen derom saa godt, som jeg kan.

Wiinblad: Efter den højtærede Konseilspræsidents nu foreliggende Udtalelse vil der ikke være Anledning til at tale meget om det foreliggende Forslag, idet Sandsynligheden er for, at det vil gaa som tidligere, at der altsaa ikke bliver noget ud af det. Jeg skal ikke desto mindre tillade mig nogle ganske faa Bemærkninger for at præcisere mit Partis Standpunkt til dette Forslag. Der er en Retning inden for Venstre, som i længere Tid har drevet den Agitation at sige, at vort Land for Øjeblikket er uden Forfatning. Der siges ikke, at Forfatningen, som vi have, har visse Mangler, men der siges rent ud og klart, at vi staa uden Forfatning. Det kunde interessere mig at vide, om denne